

[Økonomiministeren.]

tror ikke, vi tog fejl i den måde, vi stemte på — men det betyder, at vi ikke vil acceptere den fremgangsmåde i behandlingen af sagen og den motivering, som er givet herfor, som fremskridtspartiet har foreslået.

Elsabeth Kock-Petersen (V):

Jeg skal bare ganske kort sige, at der er en del i venstres gruppe, der vil stemme for ændringsforslaget, altså imod tvungen brug af sikkerhedssele, uden yderligere at gå ind i argumentationen.

Men jeg vil endvidere sige, at således som mindretalsudtalelsen i tillægsbetænkningen er udformet, skulle den ikke kunne være begrundelse for, at man lod være med at stemme for ændringsforslaget.

Jeg vil da også opfordre til, at man stemmer uden skelen til de formelle forhold. Jeg har personlig svært ved at forstå, at man kan tilkendegive en anden opfattelse på grund af nogle formelle forhold.

Morten Lange (SF):

Fremskridtspartiet har ved at tage denne sag op igen gjort afgørelsen yderligere vanskelig. De har argumenteret i sagens realitet, og argumenterne i sagens realitet må vel have været udtømt så nogenlunde ved første behandling.

Det forhindrer dog ikke den kendsgerning, at meningen med at have 3 behandlinger bl. a. er den, at man skal påse, at de forslag, der bliver fremsat og vedtaget i deres endelige form, er i lovmæssig god orden. Denne lov er i sin karakter en landsfaderlig henstilling om, hvorledes man adfører sig, hvis man er god og fornuftig. Sådan noget vedtager folketingset normalt ikke, sådan noget udtaler man.

Som lov har den to helt klare effekter, nemlig at den stiller forskellige grupper af bilister uens, efter om de har sikkerhedssele monteret eller ikke har det. Dernæst giver den et påbud, hvor vi ikke har en fuldstændig sikkerhed for, at det er klogt at følge påbuddet. Begge dele er særprægede i lovgivningen og er betegnende for sådan ting, som man måske havde luget ud under en fornyet udvalgsbehandling. Men jeg har indtrykket af, at man ikke så meget har beskæftiget sig med de spørgsmål, og derfor er den forelæggelse, som fremskridtspartiet

har givet, jo i virkeligheden nu egnet til at skabe yderligere tvivl om, hvorledes, hvorfor og hvordan denne lov vil blive endeligt vedtaget.

Men der er et moment i hele behandlingen, som jeg mener har interesse. Det er blevet nævnt flere gange, at der allerede er forudset en lang række dispensationer, og flere vil komme til. Jeg tror, at den rigtige fremgangsmåde, sådan som tingene nu ligger, vil være, at fremskridtspartiet i erkendelse af, at de udtalelser, der allerede er faldet, slører billedet af, hvad den endelige vedtagelse vil betyde, kunne være kloge — hvis sådan noget også kan lykkes for dette parti, og det kan måske godt lykkes for hr. Voigt, som somme tider siger nogle bemærkninger, der lyder, som om han godt kunne forstå fornuft — og tage deres forslag tilbage. Det kan genfremsættes, uden at der sker nogen ulykker ved det, når vi kommer til oktober, og med en ny og interessant erfaring, nemlig hvilken dispensationspraksis ministeriet på det tidspunkt har tænkt at kunne lægge frem, og som ministeren skal skildre for os. Det vil være et nyt argument, og folketingset vil da kunne tage stilling til spørgsmålet på et tidspunkt, hvor der kan være andet end disse, skal vi sige mere tilfældige betragtninger til grundlag, nemlig et virkeligt grundlag for at vurdere lovforslaget, også efter at vi har set den måde, ministeriet har vurderet dispensationerne på. Det ville ikke undre mig, om en sådan procedure ville styrke en fornuftig lovgivning, og jeg tror derfor, at hvis fremskridtspartiet er enig med mig i denne sag om at mene det alvorligt, så vil den sikreste fremgangsmåde for at nå det ønskede resultat være at tage forslaget tilbage nu med det klare sigte og den klare anmeldelse, at det vil blive rejst igen til efteråret.

Kurt Brauer (SF):

Det kan næppe undre, at jeg må dele hr. Morten Langes opfattelse af denne sag, men jeg vil dog gøre et enkelt forsøg mere, nemlig opfordre til overvejelse for budgetministeren og for socialdemokraterne, på hvis vegne han talte. Må jeg spørge ministeren, om han kunne tænkes at ændre opfattelse og stemme, som han ville gøre det og gjorde det ved anden behandling, hvis ét medlem ville gå her på talerstolen og sige: jeg stemte